

РЕШЕНИЕ

№ 397

гр. София, 24.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-1, в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Румяна Спасова

при участието на секретаря Славка Кр. Д.
като разгледа докладваното от Румяна Спасова Търговско дело № 20221100901278 по описа за 2022 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са осъдителни иски с правно основание чл. 232, ал. 2, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 288 ТЗ.

Ищецът твърди, че през месец февруари 2019 г. и месец декември 2019 г. сключил писмени договори с ответника за отдаване под наем на машини за извършване на услуги с механизация на обекти в град София. Твърди, че по първия договор № Р-368/01.02.2019 г. в качеството му на наемодател предоставил договорената техника с квалифициран персонал и всички необходими консумативи и изпълнил всички възложени му дейности от страна на наемателя. Посочва, че за отдадената техника под наем и за извършените с нея услуги и изпълнени машиносмени, били подписани 4 броя двустранни протоколи, съответно на 25.09.2019 г. за изпълнени машиносмени на стойност 132 240 лева с ДДС, на 29.11.2019 г. на стойност 75 120 лева без ДДС, на 31.03.2020 г. за изпълнени машиносмени на стойност 15 660 лева с ДДС и на 30.04.2020 г. за изпълнени машиносмени на стойност 9 349,20 лева с ДДС. Твърди, че всички машини и извършени от тях услуги били приети без забележки като количества и качество от наемателя, като на база подписаните от страните протоколи „Р.“ ЕООД издало фактури за заплащане на работите. Посочва, че ответникът извършил частични плащания по две от четирите фактури. Твърди, че по втория договор № ПР-81/02.12.2019 г. предоставил на ответника техника през месец март 2020 г., като за отдадената техника бил подписан двустранен протокол на 31.03.2020 г. и издадена фактура на стойност 6 000 лева с ДДС. Посочва, че към настоящия момент по двата договора ответникът му дължи сума в общ размер на 169 020 лева, която не е заплатил, въпреки отправените му покани. Предвид изложеното иска да се постанови решение, с което да се осъди ответникът да му заплати сумата в общ размер на 169 020 лева с ДДС,

представляваща дължима сума по горепосочените два договора и следните фактури: фактура № 0000001770/25.09.2019 г. на стойност 72 240 лева; фактура № 0000001833/29.11.2019 г. на стойност 75 120 лева; фактура № 0000001999/31.03.2020 г. на стойност 15 660 лева и фактура № 0000002000/31.03.2020 г. на стойност 6 000 лева, ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението. Претендира разноси.

В срока по чл. 367 ГПК ответникът оспорва изцяло исковете като неоснователни и недоказани. Счита, че фактурите от 25.09.2019 г. и от 29.11.2019 г. не са оформени законосъобразно и в тях липсват задължителни реквизити. Твърди, че представените протоколи не са подписани от упълномощени лица, поради което същите не следва да пораждаат правни действия. Посочва, че фактурите с номера № 0000001999/31.03.2020 г. и № 0000002000/31.03.2020 г. са заплатени. Предвид изложеното иска да се отхвърлят исковете.

В срока по чл. 372 ГПК ищецът не подава допълнителна искова молба.

Съдът като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предмет на разглеждане са искове за заплащане на дължима наемна цена за предоставена от ищеца на ответника за временно и възмездно ползване техника, описана в сключените между страните два договора, съответно на 01.02.2019 г. и 02.12.2019 г.

Не се спори, а същото се установява и от приетите писмени доказателства, че на 01.02.2019 г. между „Р.“ ЕООД, като наемодател и „Ч.-И.“ ЕООД, с ново наименование „С.“ ЕАД, като наемател е сключен договор № Р-368/01.02.2019 г., с който наемодателят отдава на наемателя за временно възмездно ползване конкретно описана техника срещу фиксирана цена за всяка машина, определена на машиносмяна.

Представена е фактура № 0000001770 от 25.09.2019 г. на стойност 132 240 лева с ДДС, с основание: изпълнени дейности по договор и приспадане на аванс по фактура № 1757/29.08.2019 г., която е подписана само от „Р.“ ЕООД.

Приет е като доказателство протокол за установяване извършването и заплащане на механизация по горепосочената фактура на обща стойност 132 240 лева, който е двустранно подписан от страна на изпълнител и на възложител.

Представена е фактура № 0000001833 от 29.11.2019 г. на стойност 75 120 лева с ДДС, с основание: изпълнени дейности по договор, която е подписана от страна на „Р.“ ЕООД.

Приет е като доказателство протокол за установяване извършването и заплащане на механизация по горепосочената фактура на обща стойност 75 120 лева, който е двустранно подписан от страна на изпълнител и на възложител.

Представена е фактура № 0000001999 от 31.03.2020 г. на стойност 15 660 лева с ДДС, с описани услуги, мярка, количество и единична цена, като фактурата е подписана само от ищеца.

Приет е като доказателство протокол за установяване заплащане на машиносмени за Булдозер Либхер 632 на обща стойност 15 660 лева, който е подписан от страните. В протокола има отбелязване, че двете страни по акта нямат забележки по изпълнението на СМР.

Видно е, че на 02.12.2019 г. между страните е сключен договор № ПР-81/02.12.2019 г., с който ищецът, като наемодател отдава под наем срещу възнаграждение на ответника, като наемател специализирана техника така, както е конкретизирана в чл. 1, ал. 1. Съгласно чл. 3 договорът влиза в сила от 01.12.2019 г. и има действие до 31.03.2020 г.

Представена е фактура № 0000002000 от 31.03.2020 г. за наем на специализирана техника съгласно договор № ПР-81/02.12.2019 г. на обща стойност 6 000 лева с ДДС.

Фактурата е подписана от ищеца.

Приет е като доказателство протокол за наем на специализирана техника за месец 03.2020 г., който съдържа подписи и на двете страни, на обща стойност 6 000 лева с ДДС.

Установява се, че „Р.“ ЕООД е изпратило до „С.“ ЕАД нотариална покана за заплащане на процесните суми, като просрочията са конкретизирани чрез изброяване на фактурите с дата, падеж, сума за плащане, дни забава. Даден е 14-дневен срок от получаване на поканата на ответника да заплати на ищеца дължимите суми в общ размер на 178 369,20 лева. Поканата е връчена на представител на „С.“ ЕАД на 19.02.2021 г.

От приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че е извършена проверка в счетоводството на ответника, като фактура № 0000001770/25.09.2019 г. е осчетоводена на 25.09.2019 г.; фактура № 0000001883/29.11.2019 г. не е осчетоводена; фактура № 0000001999/31.03.2020 г. е осчетоводена на 29.03.2021 г. и фактура № 0000002000/31.03.2020 г. е осчетоводена на 29.03.2021 г. По последните две фактури са осчетоводени само данъчните основи и не е осчетоводен начисленият ДДС. По фактура № 0000001770/25.09.2019 г. е извършено частично плащане в размер на 60 000 лева с платежно нареждане от 30.10.2019 г., като остатъкът е 72 240 лева. При проверката се установява, че по фактури с номера: № 0000001883/29.11.2019 г., № 0000001999/31.03.2020 г. и № 0000002000/31.03.2020 г. не е извършено плащане. От извършената проверка в счетоводството на ответника е видно, че фактура № 0000001770/25.09.2019 г. е включена в дневника за покупки и е подадена в ТД на НАП със справка-декларация. Фактури с номера № 0000001883/29.11.2019 г., № 0000001999/31.03.2020 г. и № 0000002000/31.03.2020 г. не са включени в дневниците за покупки и не е ползван кредит за тях. Установява се, че в счетоводството на ищеца се води дължима сума от „С.“ АД в размер на 169 020 лева, а в счетоводството на ответника сумата е 90 290 лева. По фактури с номера № 0000001999/31.03.2020 г. и № 0000002000/31.03.2020 г. е осчетоводена само данъчната основа и не е осчетоводен начисленият ДДС. Фактура № 0000001883/29.11.2019 г. в размер на 75 120 лева не е осчетоводена. В съдебно заседание вещото лице допълва, че ищецът е включил в дневниците за продажби и четирите процесни фактури.

От приетата по делото допълнителна съдебно-счетоводна експертиза се установява, че вещото лице е извършило проверка в счетоводството на ответника и е констатирало, че в счетоводството на „С.“ ЕАД няма извършено прихващане със суми по фактури № 0000001999/31.03.2020 г. и № 0000002000/31.03.2020 г. При проверка в счетоводството на „С.“ ЕАД се установява, че „Р.“ ЕООД е издало фактура № 0000001646/09.04.2019 г. на стойност 28 512 лева, с основание: „Аванс по договор“. Дружеството „С.“ ЕАД е превело сумата по фактурата на 09.04.2019 г. На основание направения превод „Р.“ ЕООД е издало фактура № 0000001881/19.12.2019 г. на стойност 10 320 лева без ДДС за приспадане на аванса.

При разпита свидетелката Д.М.Б. заявява, че работи в „С.“ ЕАД от октомври месец 2019 г., но няма наблюдения върху работата на „Р.“ ЕООД, тъй като са били приключили дейностите преди нейното постъпване.

При съобразяване ангажираните по делото доказателства съдът приема за установено по делото, че страните са били във валидни правоотношения по сключени на 01.02.2019 г. и 02.12.2019 г. договори за наем, в изпълнение на които ищецът е предоставил на ответника за временно и възмездно ползване конкретно посочена техника. За доказване дължимите плащания от „С.“ ЕАД към „Р.“ ЕООД по делото са представени издадени по първия договор три броя фактури и една фактура по втория договор. Към фактурите са приложени приемо-предавателни протоколи за извършената работа, които съдържат количество, единична цена, стойност и отговарят по стойност на процесните фактури. Протоколите са двустранно подписани от страна на изпълнителя и на възложителя. От приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза се доказва, че ответникът е включил три от процесните

четири фактури в счетоводството си, като фактура № 0000001770/25.09.2019 г. е осчетоводена на 25.09.2019 г.; фактура № 0000001999/31.03.2020 г. е осчетоводена на 29.03.2021 г. и фактура № 0000002000/31.03.2020 г. е осчетоводена на 29.03.2021 г. В случая безспорно се установи, че страните са сключили договори за наем, като осчетоводяването на трите фактури представлява признание на конкретните задължения и доказва тяхното съществуване. В посочения смисъл са решения, постановени по реда на чл. 290 ГПК, а именно: решение № 166/26.10.2010 г. по т.д. № 991/2009 г. на ВКС, II Т.О., решение № 96/26.11.2009 г. на ВКС, I Т.О., решение № 46/27.03.2009 г. по т.д. № 546/2008 г. на ВКС, II Т.О., решение № 42 от 19.04.2010 г. по т.д. № 593/2009 г. на ВКС, II Т.О., решение № 23 от 07.02.2011 г. по т.д. № 588/2010 г. на ВКС, II Т.О. Неоснователно е възражението на ответника, че първите две фактури не са оформени законосъобразно. Видно е, че фактурите съдържат всички необходими реквизити и същите напълно съответстват на подписаните във връзка с тях приемо-предавателни протоколи.

По отношение фактура № 0000001883/29.11.2019 г., която не е осчетоводена от ответника, съдът съобрази, че към същата е приложен протокол за приемане на работата, който е двустранно подписан от страните и установява приемането на работата. Съдът намира за неоснователно възражението на ответника, че тъй като протоколът не е подписан от упълномощено лице, то същият не поражда правно действие. С чл. 6, ал. 1, т. 2 от договора „С.“ ЕАД се е задължило да осигури чрез свой представител ежедневното оформяне на документите за извършения вид работа на наетата машина. Не се установява, нито се твърди наемателят да е конкретизирал кое лице е натоварено от негово страна за оформяне на документите. От друга страна, следва да се съобрази, че ответникът е уведомен за претендираните от ищеца задължения с нотариална покана, получена от „С.“ ЕАД на 19.02.2021 г. Вярно е, че към нотариалната покана не са приложени протоколите за приемане на установената работа, но в текста на поканата се съдържа подробно описание на вземанията по процесните фактури с посочване на дата, падеж, начална дата на просрочие, сума за плащане и на какво основание са издадени. Оспорване на вземането по фактура № 0000001883/29.11.2019 г. и липсата на приемане на работата е следвало да се направи от ответника веднага след достигане до него на искането. В хипотезата на чл. 301 ТЗ, която е приложима, тъй като страните по договора са търговци, ефектът на потвърждаване на действията, извършени без представителна власт от името на търговец, настъпва при непротивопоставяне от негово страна веднага след узнаването им. Противопоставянето на търговеца, но само ако е направено веднага след узнаването, представлява отказ за потвърждаване и позоваване на недействителността. В разглеждания случай ищецът е узнал за търсената сума по фактура № 0000001883/29.11.2019 г. най-късно с приемане на поканата на 19.02.2021 г., като се е противопоставил на приемането на работата едва на 30.08.2022 г. с посочване в отговора на исковата молба, че приемо-предавателният протокол не е подписан от негов представител. Ето защо не може да се приеме, че е изпълнено условието на чл. 301 ТЗ търговецът да се противопостави веднага след узнаването, за да не бъде обвързан от приемането. Както се приема в решение от 12.06.2013 г. по т.д. № 431/2012 г. на ВКС, II Т.О., постановено по реда на чл. 290 ГПК, разпоредбата на чл. 301 ТЗ е предназначена да гарантира сигурността и стабилитета на търговския оборот в случаите на извършени без представителна власт действия от името на търговец. С нормата на чл. 301 ТЗ е въведена законова презумпция, че ненадлежно представляваният търговец е потвърдил предприетите от негово име действия, ако веднага след тяхното узнаване не се е противопоставил на извършването им. Независимо дали липсата на представителна власт засяга сключването на сделка от името на търговец или изпълнението на сключена от търговеца сделка, и в двете хипотези извършените без представителна власт действия пораждат правни последици за търговеца, ако той не извести своевременно насрещната страна, че те не го обвързват. Предвид изложеното съдът приема за установено, че „С.“ ЕАД дължи плащане и по фактура № 0000001883/29.11.2019 г., която не е намерила отражение в счетоводството му, предвид

установеното приемане на работата, за която е издадена.

При тези мотиви искът следва да се уважи за пълния предявен размер от 169 020 лева с ДДС, която сума представлява дължимо плащане по сключени между страните на 01.02.2019 г. и 02.12.2019 г. договори и издадените фактури, както следва: фактура № 0000001770/25.09.2019 г. на стойност 72 240 лева; фактура № 0000001833/29.11.2019 г. на стойност 75 120 лева; фактура № 0000001999/31.03.2020 г. на стойност 15 660 лева и фактура № 0000002000/31.03.2020 г. на стойност 6 000 лева. Основателно е и искането за присъждане на законна лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане на задължението.

Предвид основателността на иска следва да се разгледа заявеното от ответника възражение за прихващане със сумата 18 192 лева като остатъчна стойност по фактура № 0000001646/09.04.2019 г. Съдът намира възражението за недоказано. От приетото допълнително заключение на съдебно-счетоводната експертиза се доказва, че в счетоводството на „С.“ ЕАД няма извършено прихващане със суми по фактури № 0000001999/31.03.2020 г. и № 0000002000/31.03.2020 г. Не се спори, че „С.“ ЕАД е превело на „Р.“ ЕООД сумата по фактура № 0000001646/09.04.2019 г. на стойност 28 512 лева на 09.04.2019 г. Заявеното обаче от ответника в отговора на исковата молба, че „няма данни да са постъпили фактури за остатъчна стойност от 18 192 лева по фактура № 0000001646/09.04.2019 г.“ не е достатъчно, за да се приеме, че сумата се дължи от ищеца, тъй като не се доказва, че прихващането е достигнало до знанието на ищеца и че същото е осчетоводено, както първоначално твърдеше ответникът, както и че „С.“ ЕАД е упражнило правото си да развали договора, ако счита, че същият не е изпълнен. С оглед изложеното възражението за прихващане се явява недоказано и следва да се остави без уважение. Съгласно мотивите по т. 2 към Тълкувателно решение № 2/2020 г., гр. София от 18.03.2022 г., постановено от ОСГТК на ВКС, по възражението за прихващане съдът се произнася в диспозитива на решението само, когато възражението е основателно, поради което не се дължи изричен диспозитив при отхвърлянето му.

При този изход на спора право на разноски има ищецът. От негова страна се доказаха извършени разноски в общ размер на 7 460,80 лева, от които 6 760,80 лева за държавна такса, 400 лева за депозит за вещо лице и 300 лева за юрисконсултско възнаграждение, определено на основание чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП, които следва да се възложат в тежест на ответника.

На основание чл. 127, ал. 4 ГПК ищецът „Р.“ ЕООД посочва банкова сметка, по която могат да бъдат преведени присъдените суми, а именно: банка „И.А. Б.“ АД, IBAN: *****, BIC: IABGBGSF.

Така мотивиран Софийски градски съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 232, ал. 2, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 288 ТЗ „С.“ ЕАД /с предишно наименование „Ч.И.“ ЕАД/, с ЕИК: *****, с адрес: гр. София, район Подуяне, ул. *****, да заплати на „Р.“ ЕООД, с ЕИК: *****, с адрес: гр. София, кв. Бенковски, ул. *****, сума в размер на **169 020 лева с ДДС /сто шестдесет и девет хиляди и двадесет лева/**, представляваща дължима сума във връзка със сключени между страните на 01.02.2019 г. и 02.12.2019 г. договори за наем и издадени фактури, както следва: фактура № 0000001770/25.09.2019 г. с остатъчна стойност за плащане 72 240 лева; фактура № 0000001833/29.11.2019 г. на стойност 75 120 лева; фактура № 0000001999/31.03.2020 г. на стойност 15 660 лева и фактура № 0000002000/31.03.2020 г. на стойност 6 000 лева, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба 12.07.2022 г. до

окончателното плащане.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, „С.“ ЕАД /с предишно наименование „Ч.И.“ ЕАД/, с ЕИК: ****, с адрес: гр. София, район Подуяне, ул. ****, да заплати на „Р.“ ЕООД, с ЕИК: ****, с адрес: гр. София, кв. Бенковски, ул. ****, сума в размер на **7 460,80 лева /седем хиляди четиристотин и шестдесет лева и осемдесет стотинки/**, представляваща направени по делото разноси.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____